

РЕШЕНИЕ №924
гр. Пловдив, 05.06.2020 г.
В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - ПЛОВДИВ , II състав, в открито заседание на деветнадесети май през две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ : Д.Д.
ЧЛЕНОВЕ : И.Р.
              С.М.

при секретар В.П. и прокурор А.Т. като
разгледа докладваното от съдия Д. АД № 194 по описа за 2020 г., за да
се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по протест, подаден от прокурор при ОП Пловдив против чл.32, ал.4, чл.37, ал.2, предл.последно, чл.52, ал.1, т.2 и чл.64 ал.2 от НАРЕДБА за определянето размера на местните данъци на община Пловдив. Излагат се съображения, че цитираните норми противоречат на разпоредби на нормативни актове от по-висок ранг и се предлага същите да бъдат прогласени за нищожни. В СЗ прокурор от ОП - Пловдив поддържа протеста, освен в частта по отношение чл.37, ал.2, предл.последно, тъй като там законът е изменен, като допълва също, че алтернативно се претендира и незаконосъобразност на атакуваните разпоредби. Претендират се и разноски.

Ответникът чрез процесуален представител оспорва протеста и моли съда да го отхвърли. Претендира разноски.

Административен съд - Пловдив, II -ти състав, след като се запозна с доказателствата по делото и становищата на страните, намира протеста частично основателен.

На първо място следва да се отбележи, че всички оплаквания и протеста са насочени към материалната незаконосъобразност на съответните оспорени норми. При извършената проверка не се констатираха допуснати нарушения при приемането на местната наредба по отношение останалите изисквания за законосъобразност на ПЗНА, при което останалите основания за оспорване по чл.146 от АПК не е необходимо да бъдат по-подробно коментирани.

По конкретните изложени съображения в протеста:

1. По отношение твърдяната в протеста незаконосъобразност на чл.32, ал.4 от Наредбата:

Разпоредбата не е съобразена с актуалната редакция на чл.44, ал.4 от ЗМДТ, съгласно която „Алинея 1 не се прилага за моторни превозни

средства, придобити преди първоначалната им регистрация за движение в страната.“ По този начин - като предвижда обект на облагане да са само „...моторни превозни средства, внесени в страната като нови .“, разпоредбата пряко противоречи на чл.44, ал.4 от ЗМДТ, което противоречие обаче не представлява непълнота на наредбата, както сочи процесуалният представител на ответника, тъй като настоящата редакция на наредбата предвижда по-тесен кръг на обектите, освободени от облагане, с което се създава привидност, че останалите предвидени в законовата норма обекти подлежат на облагане. Противоречието следва да бъде преодоляно чрез отмяна на подзаконовата норма, което от своя страна прави протеста основателен в тази му част.

2. По отношение твърдяната в протеста незаконосъобразност на чл.37, ал.2, предл.последно от Наредбата:

В тази част протестът не се поддържа, тъй като разпоредбата на чл.49, ал.3 от ЗМДТ е изменена /ДВ бр. 96 от 2019 г., в сила от 1.01.2020 г./, при което твърдяното противоречие с нормативен акт от по-висок ранг не е било налице още към момента на подаване на протеста, при което същият е недопустим в тази част.

3. По отношение твърдяната незаконосъобразност на чл.52, ал.1, т.2 от Наредбата, съгласно която „Физическите лица, включително едноличните търговци, които извършват с личен труд през цялата данъчна година повече от един вид патентна дейност от посочените в т. 1 - 36 на приложение № 4 към Глава втора, раздел VI от ЗМДТ(патентни дейности), заплащат патентния данък само за тази дейност, за която определеният данък е с най-висок размер; за извършване на повече от три дейности облекчението не се прилага.“:

Разпоредбата не се различава смислово от разпоредбата на чл.61м ал.1, т.2 от ЗМДТ, съгласно която „физическите лица, включително едноличните търговци, които извършват с личен труд през цялата данъчна година два или три вида патентна дейност от посочените в т. 1 - 36 от приложение № 4, заплащат патентния данък само за тази дейност, за която определеният данък е с най-висок размер; за извършване на повече от три дейности облекчението не се прилага ;“

Както основателно сочи процесуалният представител на ответника и представените писмени бележки, в българското законодателство няма правило разпоредбите на ПЗНА да преповтарят буквално законовите текстове. Дори и да е налице граматическо различие между двете разпоредби, смисълът на текста е един и същ, при което не е налице твърдяното противоречие и в тази част протестът е неоснователен.

4. По отношение твърдяната незаконосъобразност на чл.64, ал.2 от наредбата:

Протестиращият, вероятно поради грешка, е направил смесване между двете алинеи на чл.64 от Наредбата, като е изписал първата част от разпоредбата на чл.64, ал.2 от Наредбата /до формулата/, след което е изписал втората част от чл.64, ал.1 от Наредбата /от формулата нататък/

Всъщност атакуваната разпореда на чл.64, ал.2 от Наредбата, която се отнася до възстановяване на недължимо внесена част от данък, когато действието на разрешение за извършване на таксиметров превоз на пътници бъде прекратено през течение на годината, се покрива огледално с разпореда на чл.61ч, ал.2 от ЗМДТ и напълно съответства на разпореда на нормативния акт от по-висока степен, при което не е налице твърдяното противоречие и в тази част протестът също е неоснователен.

При този изход на делото и съобразено направените искания за присъждане на разноски следва да бъде осъдена Община Пловдив да заплати на ОП - Пловдив разноски в размер на 20 лв., представляващи такса за съобщаване на оспорването чрез обявление в ДВ, което съобщаване е задължително за редовността на производството, поради което тази такса съдът намира дължима като разноски на оспорващия и в случаите на частична основателност на протеста.

На ответника разноски не следва да се присъждат, тъй като: 1. Представеният договор е сключен с Общински съвет - Пловдив, а не с представеното платежно нареждане като задължено лице е вписана Община Пловдив; 2. Посочена е сума в размер на 700 лв. за 2 бр. договори от 26.02.2020 г., за които не е посочено с кого са сключени и за какво се отнасят като в същото време се претендират разноски в размер на 500 лв., при което сумата не може да се обвърже несъмнено към евентуално платеното; 3. Представеното платежно нареждане /в списъка с разноски се сочи, че се представя извлечение от сметка, но такова не е представено/ не означава само по себе си и не е достатъчно доказателство, че претендираната като разноски сума е платена, а в тежест на страната е да докаже извършеното плащане, например с извлечение от банкова сметка ***.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ чл.32, ал.4 от НАРЕДБА за определянето размера на местните данъци на община Пловдив.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ протест, подаден от прокурор при ОП Пловдив, в частта му по отношение чл.37, ал.2, предл.последно от НАРЕДБА за определянето размера на местните данъци на община Пловдив.

ОТХВЪРЛЯ протеста в останалата му част.

ОСЪЖДА Община Пловдив да заплати на Окръжна прокуратура Пловдив разноски в размер на 20 лв.

ОТХВЪРЛЯ искането на процесуалния представител на Общински съвет - Пловдив за присъждане на разноски.

Решението подлежи на обжалване и протест пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :   ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.